

CONCIO

AD

CLERUM

IN

SYNODO PROVINCIALI

*Cantuariensis* Provinciæ

Ad D. PAULI Die 12<sup>o</sup> Octobris,  
A. D. MDCCXXII.

---

A FR. HARE, S. T. P.

Decano Eccl. Cathed. WIGORN. & Regiæ  
Majestati à Sacris.

---

*Fussu Reverendissimi.*

---

LONDINI:

Impensis JONÆ BOWYER, ad insigne Rosæ in Cœ-  
miterio D. Pauli. MDCCXXII.



TIT. ii. 8.

— ἵνα ὁ ἐξ ἐναντίας, ἐντραπή μὴδὲν ἔχων  
ὡς ὑμῶν λέγειν φάῃλον.

— *Ut qui se ex adverso opponit, erubescat,  
nihil habens quod de vobis dicat mali.*

**C**UM efficacius nihil videatur ad homines in officiis suis continendos, eos præsertim quos muneris sui ratio in excelsiore quasi loco posuit, quam ad illa animum advertere, quæ in iis reprehendunt adversarii; non alienum putavi ab hac tanta virorum non muneris modo ratione, sed doctrina etiam ac moribus insignium celebritate, vobis, *Patres, Fratresque in Christo reverendi*, ante oculos ponere, fusiuseque deductum explicare hoc Apostoli ad *TITUM* monitum; quem Ecclesiæ *Cretensi* præfectum hortatur, ut per omnia vitæ morumque sit exemplar, hanc ob rationem, ne scilicet adversariorum reprehensiones merito incurrat, justamque iis criminandi causam præbeat. Vult Apostolus, ut se meminerit in editissimo quodam & frequentissimo theatro positum, omnium ora atque oculos in se converti; spectatorum autem partem longe maximam malignis animis inspicere, & curiose omnia observare, ne qua culpandi occasio elabatur; quæ vero vel minimam offensionis speciem habeant, in peiorem partem rapere: in tali theatro Evangelii præconem sisti;

summo igitur studio in eo laborandum esse, ut inculpate se gerat, & circumspecte omnia, quæ sui sint officii, exequatur. In hanc autem curam *TITUM* incumbere debere, non tam suæ existimationis gratia; quamquam & illa optimo cuique merito est carissima, ejusque contra iniquas adversariorum calumnias tuendæ cura ingenuis animis summo ad virtutem adjumento est; sed ne verbum Dei, cujus docendi munus in se receperat, atque adeo Deus ipse ab adversariis, sua vel negligentia vel culpa, in odium atque contemtionem adducatur: eos enim, qui ipsi aduersentur, veræ pietatis virtutumque omnium hostes esse insensissimos, eis unum opus esse, religionis vim infringere, & contumeliis infamem reddere; ideoque omnibus reprehendendi occasionibus imminere, omnem calumniandi ansam avidè captare. Qui cum in ipsa doctrina quod crimentur non inveniant, in doctores se totos conferunt, iis acerbe obloquuntur, probe scientes, quam doctoribus culpam impingant, in ipsam doctrinam recidere solere; ex quo, nisi strenue iis obviam eatur, quæ morum corruptela, quanta pietatis labes, quæ religionis ruina secutura sit, neminem fugit.

Hoc si serio secum reputent, qui verbi ministerio sese addixerunt, sentient nullam ipsorum curam nimiam esse, nullum studium, quo se culpæ immunes præstent, omnemque obtrectandi materiem malevolis eripiant: quod frustra speraverit, qui non omnes officii sui partes recte, atque uti par est, impleverit; cum vigilantissimum sit adversariorum odium ad vulnera quæ possint inferenda, & loca ictibus patentia acutissime deprehendant. Huc igitur animum advertere, in hos aciem debet intendere, his uti quasi monitoribus, qui officii sui semper memor extra noxiam velit esse, existimationemque suam ex omni parte incolumem atque integram tueri.

Hæc moniti hujus Apostolici summa; in verbis ipsis nihil est quod nos moretur; moneo tantum, plures Codices, cum Chrysostomo, cum Vulgata, & antiquissimis Versionibus, pro ὑμῶν, ἡμῶν legere; quæ verior videtur lectio.



lectio, cum ὑμῶν ex veteri sermonis usu de uno dici ne-  
queat, unum vero *TITUM* hæc unice spectent; unde  
etiam fit, ut in Epistolis quoque ad *TIMOTHEUM*  
vox hæc nusquam occurrat.

Quam necesse fuit verbi ministris ab omni offensionum  
genere cavere tum temporis, cum ad *TITUM* hæc scri-  
beret Apostolus; quam ipsi *TITO* utile, ut hoc monitum  
animo semper obversaretur, quivis facile intelligat, qui no-  
rit quam dura fuit illis temporibus Ecclesiæ conditio, vel  
quam præfracto & perverso ingenio illi, quibus *TITUS* præ-  
fuit; de quibus proprius ipsorum vates, Κρήτες αἰεὶ Ψεύδαι---,  
cui testimonio suum quoque Apostolus adjunxit, ne ma-  
ledicum aut contumeliosum in suos *Epimenidem* putemus,  
ἡ μαρτυρία αὐτῆς, inquit, ἐστὶν ἀληθής. Hinc manifestum  
*Creenses* pessimis fuisse moratos moribus, adeoque doctri-  
næ Evangelicæ insensissimos: hic, si qua alias, *oves* erant  
*Christiani in medio luporum*; *TITO* igitur inter hos versanti  
nunquam licuit dormire, aut negligentius agere; ne-  
cesse erat semper esse in excubiis, omnes boni pastoris  
partes vigilem implere, *armatura illa Dei*, quam memo-  
rat Apostolus sexto ad *Ephesios*, tectum atq; instructum, ut  
contra adversariorum insidias se illæsum præstaret.

Hæc autem primorum temporum labes plus nimio se-  
quentibus adhæsit, & ad hunc usque diem eadem fere  
Ecclesiæ fors fuit. Nostreis certe temporibus eam male-  
volorum hominum invidiam, eas calumnias sustinet Ec-  
clesia, ut qui in Historia Ecclesiastica sunt hospites, nec  
sciunt quales pestes antea acta secula tulerunt, putent nul-  
lo unquam tempore iniquius fuisse comparatum. Cum  
videant quot, quamque varios Ecclesia in hoc orbe *Bri-  
tanno* habeat sibi inensos, quorum alii alia sacra colunt,  
alii nulla, alii schismatis pacem ejus perturbant, alii fidem  
hæresibus corrumpunt, alii disciplinam traducunt, alii  
ministros ejus & antistites convitiis insectantur, & propter  
paucorum culpam totum ordinem Ecclesiasticum in odi-  
um adducunt, alii denique sanctissima fidei mysteria  
fannis excipiunt, omni contumeliarum genere inquinant,

& deridenda populo propinant; cum probi piique homines, qui fidem *Christianam* ex animo colunt, Ecclesiamque istam fidem incorrupte profitentem, amant, diligunt, hanc fidem, hanc Ecclesiam videant maledictis, contumeliis, calumniis vexari, proscindi, idque libere & impune fieri, ægerrime patiuntur, & merito quidem: sed non hic subsisterunt; querelis eousq; indulgent, ut hæc tempora omnium esse deterrima importune elamitent, hos mores pessimorum pessimos; in hoc autem boni viri nimium quantum falluntur. Dolendum quidem tantam esse morum pravitatem, sed non est quod miremur; non est quod nova & inaudita hæc mala arbitremur: sunt solennia, sunt vetera, sunt omnium temporum, cum à causis quæ semper eadem fuerint, proficiantur; neq; temporum, sed hominum vitia sint: nisi igitur humanum genus de novo efformetur, eodem res nostræ loco erunt, quo sunt, quo fuerunt.

Quid igitur, inquires, ab iis faciendum, qui his malis se premi sentiant, quive oppressis faveant, quibus Fides *Christiana*, Fideiq; conservatrix Ecclesia cordi est? Num æquis animis hæc ferre par est? Num, quasi ad ipsos nihil attineant, domi se continere, sibi plaudere, otio & quieti suæ vacare, & ut improbi homines omnia pro libitu agant, negligenter & secure pati? Minime quidem; quid igitur? querendum est? at non muliebriter, quasi hæc mala nobis nunc primum enascantur, aut plane intoleranda sint; hoc arguit animum infirmum, rerumq; imperitum, & nihil ultra sua tempora sapientem. Adde, quod querelæ, si querelæ tantum, proficient parum; de malo nihil imminueris, mali sensum vehementer auxeris. Quod si non muliebriter, multo minus seditiose querendum est: rixis & clamoribus pacem reipublicæ turbare, magistratum contumeliis incessere, & illi vitio vertere quod non his malis modum statuatur, hoc qui rem uti par est expenderit, sentiet non prave tantum & inique, sed stulte etiam, & inepte fieri; cum quotidiana experientia constet huiusmodi querelas

querelas non veteres injurias tollere, sed novas arcescere: quid magistratum deceat, ipsius est videre; nostrum est quod nostri est officii agere, quod *Christianos* decet, quod subditos: nec temere supremæ potestati imputandum est, quod non a suo sæculo exulent incommoda, quæ omnium fuere; quod apud suos radices agant mala, quæ sine gravi reipublicæ periculo extirpari nequeant; quod demum non ea fieri impediatur, quæ per leges impedire non possit; impedire autem non posse, tum aliunde, tum ex suis ipsorum contumeliis, quas impune in magistratum ingerunt, abunde ipsis poterat constare: quid quod parum apud principes his modis profici solet, qui si sapiant, seditiosorum hominum conviciis nihil sibi extorqueri patientur.

Quid igitur sacrorum ministris facere suadeas? id quod *TITUM* monet Apostolus; adversantium odia dextre excipienda sunt, inimici monitorum loco habendi, accurate videndum quid in nobis reprehendant, ut inde edificamus quæ præcipue vitanda sunt, quæ criminationibus præ cæteris obnoxia, qua parte iniquis malevolorum suspicionibus maxime patemus. Hoc modo, eorum malevolentiam in propriam nobis laudem vertemus, dum ex iis quæ culpant, ea quæ maximè fugienda sunt admoniti, in officiis nostris eo arctius contineamur, quo nos acrius observent adversarii. Hic malorum de quibus tam graviter queruntur, usus non spernendus est: juvant adversarii eo quod nocere velint, culpando monent, & dum anxie & malignè quærunt quod reprehendant, ne quid in nobis reprehensione dignum sit faciunt. His igitur malis, si rem rite expendamus, sine maximo malo nostro carere non possumus. Cum autem iniquam de Religionis ministris sententiam, vitæ eorum integritate & jugi in officiis suis constantia penitus perspecta, exuerint adversarii, quidni speremus de Religione ipsa benignius in posterum sensuros, doctrinamque illam cordate amplexuros, quam prius calumniis suis indignissime traduxerant? qua animorum conversione infamia nobis in laudem cederet,



det, pietatis odia in obsequium vertent, & Ecclesiæ ex ipso opprimendi eam studio insignis facta fuerit accessio.

Ex his quæ generatim dicta sunt, videtis, quomodo maximo nostro cum commodo huic monito obtemperemus. Id igitur agamus; ea causa æquis animis accipite, quænam sint præcipua criminationum capita, quibus Ecclesiasticum solent ordinem impetere, ut iis probe cognitis omnem illorum vituperationem feliciter effugiatis.

Horum autem alia trita sunt & pervulgata, in omnes omnium ætatum cleros temere effusa; alia recentiora, quæ nos nostraq; tempora propius tangunt. Primi generis sunt fere hæc, Homines Ecclesiasticos cum in Synodum convenerint, non ex rationis judicio, sed pro affectuum arbitrio omnia agere; suffragia eorum numero, non pondere censeri, unde sæpe fieri ut major pars meliorem vincat; decretis censurisq; Synodalibus veritatem cum libertate jacere; diffidia, quæ alias sponte sua defecissent, immortalia reddi; plus deniq; mali, quam commodi, omnibus retro seculis ex Synodis in Ecclesiam redundasse. Atq; hæc quidem *nec nihil, neq; omnia sunt.* Fatendum sane est Synodorum non semper felices exitus fuisse; fatendum partium studiis nimium sæpe tribui; & veritatem suffragiorum numero non semel victam succubuisse. Sed quam iniquum est Synodorum peccata diligenter & anxie retegere, & prave facta in majus acerbissime augere, dum silentio premuntur ea quæ summam laudem meruerunt? quam malignum est omnibus Ecclesiasticis conventibus imputare, quæ quorundam tantum vitia fuere, quæ sequiorum temporum; quæ aulicorum debentur factionibus, quæ principum libidini; quæ Pontificia deniq; Tyrannidis sunt vitia? quæ per aliquot sæcula universum fere orbem *Christianum* sibi servire turpiter coegit, nec Ecclesiastici modo ordinis homines, sed & alios omnes, plebem, populum, proceres, magistratus ipsos ex suo mutu pendere voluit; regum demum cervicibus pe libus suis superbe insultare non erubuit.



Quo autem iure Synodis imputantur, quæ peccata sunt Pontificum, qui omnes omnium conatus ad fidem, ad disciplinam veterem instaurandam, infana sua potentia tam diu irritos fecerunt?

Fuere quidem Ecclesiastica concilia, ut & alia potentia, non Deorum, sed hominum concilia; quid igitur miremur, si ab iis quoque humanis affectibus nimium est indultum? Absurdissime vero queruntur adversarii Synodorum decreta ex majoris partis sententia pendere, cum aliter fieri conventuum natura nequaquam patiatur: nisi enim omnes in eandem sententiam unanimes eant, aut major pars minori, aut minor majori, aut neutra neutri præscribat necesse est. At vero ut minor pars ad se majorem trahat, id perquam iniquum; ut neutra neutri cedat, longe absurdissimum; hoc enim pacto conventus omnino omnes, quæcunque de causa habiti, inutiles prorsus reddentur; cum uno quovis dissentiente, nihil decerni aut definiti queat. Quod unum igitur superest, major pars minori necesse est præscribat: quod ut suis non careat incommodis, est tamen unica agendi ratio, unde ea quæ in deliberationem veniant, ad exitum aliquem deducantur temere autem & maligne nimis Ecclesiasticis Conventibus id vitio vertitur, quod omnium individuum est malum. Cum vero non raro eveniat, ut partium studiis abrepti, de veritate minus firmi solliciti, pravisque affectibus nimium indulgeatur; hoc certe ex adversariorum querelis lucri nos facere oportet, ut ab his maxime caveamus, quæ cum vera sunt, summa reprehensione digna sunt. Neque metus est, ne dum sollicite ab iis abstinemus quæ adversarii acerbius reprehendunt, in contraria vitia sensum delabimur; a pravis enim affectibus nunquam nimis recedere; ab ira, odio, ambitione, invidia, nunquam animo nimis alieno esse possumus.

Clementia, lenitas, pacis amor, animus tranquillus, moderatus, in neutram partem vehemens, nullum veritati afferunt dispendium, & ut afferant, magno tamen

eum fenore post omnia restituent: his virtutibus nullæ sunt nobismet ipsis vel ornamento magis, vel adju-  
mento; nullæ adversantium animis flectendis potentio-  
res; eam ad suadendum vim habent, ut ingenuis ani-  
mis quasi tormentum adhibeant, eosq; volentes in par-  
tes nostras trahant, quos nulla Ecclesiæ fulmina, nullæ  
legum minæ nolentes eo adegissent.

His igitur animis si conventus Ecclesiastici ad res  
quæ sunt officii sui tractandas accedant, malevolorum ho-  
minum calumnias à se facile depellent; diffidiis compo-  
nendis, quæ Synodorum decretis augeri & immortalia  
reddi queritantur, planam commodamq; viam aperient;  
hæreses in ipso nascendi articulo feliciter extinguent;  
fidem pariter ac pacem Ecclesiæ integram illibatamq;  
præstabunt; omnibus deniq; patebit, viros ita animatos,  
nihil privatis suis commodis tribuere, nihil præ studiis  
partium agere; sed de veritate, de publica tranquillitate,  
de populi in pietate profectu & salute unice sollicitos  
esse; iis unis ex animo studere. De quibus autem ita  
sentiat populus, iis se credet ultro, quoq; velint sequetur:  
nemo enim sibi in animum inducit eorum consiliis sen-  
tentiisq; obniti, quorum de pietate & prudentia plene  
constat. Aut parum aut prave sapere duces consensimus  
quos sequi nolumus; tam inique vero sentire de homini-  
bus qui nullam de iis ita sentiendi causam fecerint, id  
paucorum esse, imo nullorum arbitror.

Sed de his satis; veniamus ad recentiora illa crimi-  
nationum genera, quæ nos nostraq; tempora propius  
tangunt. Ad hæc præcipue animos advertere par fuerit,  
ex quibus, si commode utamur, qualiacunq; sint, fructum  
non exiguum feremus. Vera sunt? ut corrigamus quod  
peccatum est, & diligentius in posterum caveamus, ne  
ullus iisdem querelis locus sit: & ut minus vera sint quæ  
criminantur, cum inde scire liceat quæ vere dici velint  
qui nobis male volunt, ex iniquis eorum censuris admo-  
nemur, ubi summam nos operam ponere oporteat, & a  
quo offensionum genere curatius abstinendum sit. Ni-  
mius

mius sim, si singula memorem quæ nobis obijciunt adversarii; quos si audias, summam in ipso Clero regnare morum corruptelam, meliores vero literas pæne extinctas jacere censeas. Sed hæc mitto, quæ apud æquos rerum æstimatores minus ponderis habebunt, si secum reputent nullum fuisse tempus, quo non mores magis castigatos, literas autem cultiores merito desiderares. Ea vero quibus non tam singulos de clero impetunt, quam toti Ecclesiastico ordini convitium faciunt, hæc fere sunt.

Primo clamitant omnia apud nos turbamam & dissidiorum plena esse, adeoque frustra ab hujusmodi hominum conventu boni aliquid sperari. Huic autem contumeliæ ut fidem faciant, ad Synodos quæ memoria nostra habitæ sunt, provocant; patrum scilicet memoria ad quos provocent non habent; nam ante faustissimam illam rerum conversionem, quæ ductu & auspiciis serenissimi GULIELMI ante annos plus triginta facta est, per totidem fere annorum spatium Synodi nullæ celebratæ sunt: ad eas igitur, quæ ex illo tempore habitæ sunt plures, totos se convertunt, ex his non vanum augurium de futuris duci posse contendunt. Quis nescit, inquirunt, nihil ab his profectum esse, unde sive in Ecclesiam, sive in rempublicam commodi aliquid redierit? neq; profecto melius quicquam sperari potuisse ab hominibus, qui ne inter se quidem convenirent; contentionibus invicem gravissimis summos duos Ecclesiasticos ordines laborasse, capitalibus odiis utrinq; rem agi; & quod longe turpissimum, in ipso limine Synodos eas impegisse, de ipsis rerum tractandarum formulis exarsisse lites, quæ nulla arte componi potuerunt; unde factum ut consiliis Synodalibus aditus omnis penitus præcluderetur. Res vero de quibus cum tanta animorum contentione disputatum est, res nihili fuisse, populo iudice, nedum dignæ erant ut lites de iis ortæ tanta invicem similitate agitarentur, aut ut tam diu durarent; omnium autem minime par fuisse, ut levicularum adeo rerum gratia, negotiis gravioribus non exitus modo, sed initium etiam obstrueretur.



Hæc adversarii plenis manibus in nos ingerunt, hæc urgent, his instant, qui Synodis infensiores sunt. Nec diffitendum quidem, quod in hac criminatione præcipuum est, regnasse per plures annos inter duas quas vocant Convocationis domos, de rebus specie exiguis dissidia non exigua; atq; inde factum, ut ex iis non id commodi in publicum fluxerit, quod merito sperari poterat. Sed æqui iudices, quibus aliquis rerum usus est, norunt multa, quæ specie quidem sunt exigua, re tamen ipsa plurimi momenti esse, & a minimis sæpe maxima pendere; norunt contentiones de jure, cum qui litigant publicam personam sustinent, non facile componi posse, nec nisi gravissima de causa alterutros de jure suo recedere debere; sæpe vero evenire, ut neutri rationibus idoneis destituantur. Minus autem mirandum si lites hæc diutius durarent, cum quæ una certa erat componendi via, perquam incommode deficeret, partim ex Synodorum infrequentia, partim quod vetera acta Synodalia funestissimo illo urbis incendio sunt absumpta. Sed nihil opus est ut hæc subtilius persequamur; ini-que admodum in lites has confertur, quod egregii nihil a Synodis hæcenus sit præstitum, cum jam plures anni sint, quod controversiis iis finis imponatur. Ex illo autem tempore nullum fere Synodorum factum est periculum; cum vel nullæ convenerint, vel si convenerint, de rebus paulo gravioribus tractare non concessum fuerit. Frustra igitur adversarii ex eo quod præteritis annis factum est, de futuro conjecturam faciunt: meliora jam omnia cum bona ipsorum ventra sperare liceat; liceat augurari Synodum jam celebrandam velle summo opere cavere, ne vel novæ lites oriantur, vel veteres recrudescant, ut in commune junctis studiis consulant quod Ecclesiæ rei que publicæ sit utile; animis deniq; tranquillis, defæcatis, æquis, modestis, ad pacem compositis, veriq; studiosis convenientes, sedulo facturos, ne hostibus ludibrium debeant, ullamve criminandi occasionem præbeant iis, qui occasionem velint.

Alterum



Alterum criminationum caput, quo Clerum premunt adversarii, est, quod suis se finibus continere nescii, semper aliquid novi moliantur, & indebita sibi jura vendicent; quod Ecclesiam solutam, liberam, immunem prorsus, & exemptam velint a summi magistratus imperio atq; autoritate. Sed quo obsecro colore, qua veri specie hæc Ecclesiæ Anglicanæ Clero imputantur? De Pontificiis quidem hæc jure dixerint; res enim palam est & in aperto; dixerint de iis qui nupero schismate secessum a nobis fecere, qui quodammodo in Pontificiorum castra transiisse videantur; his adjungas forsitan & e nostris nonnullos, sed nec multos, nec magni nominis, qui in exemptionem istam nimium quantum propendeant: totum vero Clerum hoc crimine gravare, & eo nomine in summum passim odium adducere, hæc mera est calumnia. Cum sententia ista non modo summi magistratus authoritati derogat, ad quam omnium ubique gentium, omniumq; retro temporum consensu, sacrorum cura jure attinet; sed & reformatæ apud nos religionis fundamenta convellat; ab hac criminatione, si qua alia, Clerus se immunem huc usq; præstitit. Nuper admodum est quod hisce in terris caput suum extulit hæc Regii suprematus impugnatio. Nec aliunde profluxisse videtur, quam ab iis, qui, ut reformatæ religionis patroni censerentur, reformatæ tamen fidei Defensori, Regi optimo infensi sunt; nec aliam ob causam Ecclesiam a magistratu neutiquam pendere contendunt, quam quod Is sit ille magistratus a quo pendeat, quem pro legitimo principe haberi nolunt.

Ab his hominibus profluxit prima hujus mali labes; nec apud alios fere locum invenit, nisi qui cum iis de jure quoq; regni paria sentiunt: quod ad cæteros attinet, haud dubie, ubi locus erit, criminis hujus suspitione iniquissime se premi pronis animis ostendent, & alia omnia sentire, quam quæ maligne adeo iis imputantur. Lubentes fatebuntur Ecclesias omnes ubique; locorum receptas, quod ad externum earum statum, templa, re-

ditus,

ditus, honores, emolumenta; quod ad vim canonum quos tulerint, quod ad effectum omnem legitimum censurarum quas exercent, quod deniq; ad omnes jurisdictionis coactivæ modos speciesq; spectat, a summis ditionum istarum magistratibus unice & in solidum pendere; eorumq; esse de doctrinis etiam omnibus cognoscere; nec quicquam quod sit publicum, ab autoritate publica eximi debere. Fatebuntur tum res, tum personas Ecclesiasticas, summi magistratus imperio, jure gentium, subjici; & si de jure hoc lis moveri potuisset, Ecclesiam tamen magistratui debuisse subjici, & tacito quodam pacto se reipsa subjecisse, ut gratiam ipsi aliquam rependat pro summis istis beneficiis, quibus illam magistratus cumularit. Quæ sane in hac BRITANNIA nostrâ tot tantaq; sunt, ut si magistratus Clero optionem integram relinqueret, velit necne Ecclesiam reipublicæ, eo quo nunc est modo, diutius illigari, an nexus omnes vinculaq; quibus jam tenetur resolvi, Ecclesiamq; pristina sua quam crepant libertate redonari; ea lege, ut sua sibi habeat Ecclesia, sua respublica; nullus dubitem, quin acerrimos exemptionis istius patronos sententiæ suæ statim atq; extemplo pœniteret. Sed quicquid isti senserint, in Clerum certe nullo suo merito hoc crimen intentatur; acta ipsorum Synodalia nihil præ se ferunt unde hoc in eos consileretur odium: neq; vero scriptis, vel multi ex iis, vel primarii, nec dignitate nec literis præcellentes viri, fecerunt, quod toti Clero vitio vertatur: paucorum autem ut culpa in omnes conferatur, contra jus fasq; esse, in confesso est.

Sed instant porro adversarii; fatentur quidem sententiam hanc non a multis palam & aperto capite defendi; sed a nullo non tacite foveri contendunt, & in sinu amari. Unde vero hoc constat? unde quod clam & in sinu fovemus, his hominibus innotuit? si illis credas, certa habent unde hoc sciri possit indicia; nec scriptis scilicet, nec concionibus ad populum hanc nos sententiam refutare, aut suprematum Regium tueri, nec sententiæ istius

authores

authores censurâ ullâ Synodicâ ferire: quas scilicet doctrinas non damnamus, eas probare merito censendi sumus. Huic deniq; calumniæ hinc etiam speciem aliquam quærunt, quod cum hosce homines non agre patitur Clerus sententiam suam in vulgus propagare, facilem tamen & proclivem admodum se ostendat ad censuras in eos exercendas, qui potestatem Ecclesiasticam in ordinem cogere, & infra quod par erat deprimere videantur. Hac adversarii; quæ si singula refellerem, nimium se diffunderet oratio.

Quod vero, *spatiis discclusus iniquis* ipse nequeam, id vos penes erit nullo negotio facere; vobis, siquidem confessus celebrandi copia fiat, in potestate erit argumentis summe compendariis, nec minus invictis monstrare, quam procul ab hoc crimine absitis, & quam sustinetis hoc nomine invidiam, amoliri omnem, & longe summovere.

Norint interea adversarii, Clero quidem non fuisse occasionem Synodice dicendi quid in hac causa sentiant; nunquam vero defuisse qui suprematum Regium scriptis erudite tuerentur; nullumq; adeo dubitandi locum esse, quin primo quoq; tempore palam fiat vos in utramq; partem peccantibus pariter inensos esse, & media quodammodo via incedere; nec ultra limites a vetere Ecclesia positos, regniq; hujus legibus definitos vestram extendere velle potestatem, aut novi quicquam juris affectare, unde vel populi in sacris libertati vis inferatur, vel aliqua in civilem magistratum injuria deriveur.

Tertia, eaq; sane gravissima, in Clerum criminatio est, quod malo in Regem domumq; Regiam sint animo, mala fide; quod in seditionem sint proclives, rerumq; novarum studiosi; quod multa proterve, insolenter, factiose faciant in Regis contumeliam, ad ipsum solio deturbandum, & jus Successionis convellendum, legibus licet sanctissimis constitutum, semper paratissimi. Dolet profecto, vehementer dolet, hanc saltem criminatiorem non licere ex omni parte fictam falsamq; dicere. Quam



Quam vellem unum hoc officii mei esset, ut vobis ex animo & sincere gratularer ob propensam Cleri in Regiam Majestatem benevolentiam, ob obsequium ab omnibus inculpate præstitum, ob præclara fidei exempla nulla labe contaminatæ; quod tum Ecclesiæ tum reipublicæ salus, & Religionis quam profitemur indoles, & solennia illa quibus nos ad Regem domumq; Regiam tuendum devinximus juramenta, enixe flagitant! Quam vellem hæc criminatio, si non penitus refelli posset, in unum tamen alterumq; tantum merito caderet! Sed proh pudor! nimis quam speciosa est hæc adversariorum querela, nimis quam late patet; non dissimulandum est e Clero plures esse, qui officio suo non modo turpiter defuerint, sed & contra fecerint. Neminem vero qui hac infamia laborat, ad hanc Synodum legari temere credendum est, cum legati crimen in legantes recidat, atq; ita unius culpa in plures diffunderetur. Adversarii quidem, qui nihil magis velint, quam ut huic criminationi fides habeatur, totum fere Cleri ordinem hoc nomine infamant, & in odium adducunt; si contra Regem nihil, at pro Rege parum fecisse clamitant. Itane vero? parumne est, quod quæcunq; in causa regia scripta sunt, ab iis fere scripta sunt? parumne est, quod cum nupero conjuratorum scelere reipublica in præsentissimum discrimen adduceretur, Episcopi, qui tum in urbe erant plurimi, uno animo, atque exemplo plane novo, palam, aperte, prolixè, verbisq; conceptissimis suam erga Regem fidem, quamq; vehementer ab impiis istis consiliis abhorrent, scripto profitebantur; omnesq; ad parem fidem præstandam obnixe hortati sunt? parumne est, quod amplissimum illud Episcoporum testimonium Clerus ubique avidis animis exceperunt, summoq; consensu, quantum poterant, suum fecerunt? hæccine vim nullam habitura sunt ad gravissimam hanc calumniam diluendam? habebunt certe apud æquos omnes maximam.



Sed instant adversarii, rogantq; importuni, quid nunc egerimus, quo fidum benevolumq; in Regem animum testatum faciamus; quid, quo populum in hoc summo rerum discrimine, in officio suo contineamus. Cum publica tranquillitas nefariorum hominum factionibus perturbatur, cum civium fortunæ, vitæ periclitantur, cum Regis ipsius salus in dubio vertitur, cum Libertatis denique & Religionis causa agitur; hoc, inquiunt, tempus postulat, ut qui sunt de Clero, *vocem tubæ instar attollant*, populumq; magno studio hortentur ad obedientiam Regi debitam; ut infelices & calamitosos seditionum exitus iis ob oculos ponant; ut memores faciant sanctissimi illius juramenti, quo pleriq; omnes qui sunt aliquo in numero, fidem suam obstrinxerunt; quantumq; sit perjurii flagitium, quo nihil atrocius, nihil, quod ultor scelerum Deus acrius vindicabit; ut periculum quod Ecclesiæ, quod reipublicæ, quod bonis omnibus imminet ex perditorum hominum consiliis, veris vividisq; coloribus depingant; ut *Papismi* deniq; ingenium atq; indolem omnia ad se pro arbitrio rapientis, leges juraq; omnia, divina, humana proculcantis, nostræq; præcipue BRITANNIÆ subversionem per fas nefasq; indefinenter molientis; ut hujus ingenium, infidum, subdolum, cruentum altius animis intigant. Hæc, inquiunt adversarii, viros oportuit Ecclesiasticos fecisse, qui in Regem bene animati sunt.

Oportuit sane, fatemur ultro; & quin plurimi fecerint, quidnam dubitemus? si qui vero quod sui est officii nondum egerint, datur iis in præsentis reipublicæ discrimine amplissima occasio hanc a se calumniam depellendi: licet jam omnibus, hoc crimine sese expurgare, fideiq; in Regem non fucata testimonium certissimum præbere.

Quis enim de Synodi hujus fide dubitaverit, si vide eos officii sui memores, seditionem, perfidiam, perjurium, læsæq; majestatis crimen ex animo detestari; felicitatem, qua fruuntur sub æquissimo optimi Principis

imperio, gratis animis recolere; omniaque quasi bonos ci-  
ves fidumque Clerum decet, se praestitutos, sancte polli-  
ceri? nec incommode ex Synodi suffragiis, quid in quo-  
que sentiant quorum personam sustinent, iudicium ferri  
possit; sed & his jam singulis facultas est, in sua quemque  
Ecclesia, quali sint in Regem animo, testatum facere,  
si greges sibi commissos officii sui moneant, ipsique exem-  
plo sint; si Pontificiorum dolos, fraudes, cedes, lanienas  
his in memoriam revocent; si quid metuendum sit a Prin-  
cipe istorum sacris ab incunabilis enutrito, copiose osten-  
dant; si nefariorum hominum calumnias in Regem opti-  
mum iniquissime confectas diluant; fidemque Principibus  
inviolatam legibus divinis pariter ac humanis deberi, di-  
ligenter doceant. Cleri certe maxime interest hanc a se  
criminationem procul amovere, non tantum ut adversa-  
riis os obstruant, sed ut civium, ut procerum animos sibi  
concilient, ut Regiam sibi maiestatem benevolam propi-  
tiamque merito suo reddant. Quod vero tantopere eo-  
rum interest ut faciant, id jam summa cum laude facere,  
si libeat, licet.

Has praecipue criminationes in nos intentant adversa-  
rii: quas nisi falso nobis obijci aequis iudiciis constiterit;  
ut Synodus hominum ita animatorum celebretur, nemo  
prudens, nemo qui pietatis, qui pacis, qui boni publici  
studiosus, suaserit. Si tales conventuri estis, quod de  
alio coetu dixit Apostolus, ἐκ εἰς τὸ χρεῖτον, ἀλλ' εἰς τὸ ἥττον  
συμπερχεσθε, quod absit!

Vestrum, opinor, nemini ignotum est, ut a multis  
acriter contendatur, non modo reipublicae, sed & Eccle-  
siae, ipsique adeo Clero consultius esse atque utilius, ut so-  
lennes hi conventus penitus intermittantur; cum rationes  
propter quas olim agerentur, nullum jam locum habeant,  
nec quicquam super sit, in quo Synodi pro officii sui rati-  
one se exerçant: omnia enim quae vel fidem vel discipli-  
nam Ecclesiae spectant, articulis, canonibus, legibus, ac-  
curate doceri, definiri, firmari. Quorsum igitur annui  
Cleri

Cleri curus? nonne ex omni parte præstabilius est, ut illi quorum est domini gregem pascere, domi se continent; ut plebem sanis pñsq; concionibus erudiant, precibus, consiliis adjuvent, bonorumq; pastorum partes omnes studiose impleant; ut deniq; quæ sancte & sapienter a maioribus constituta sunt, & ipsi observent, & ab aliis, quantum in se est, observari faciant? nonne præstat homines Ecclesiasticos in hisce occupari? ne quid dicatur de rebus eorum domesticis, quæ plerumq; sunt tenues, angustæ, inopes, quæque adeo ut iis vacent impense postulant: nonne hoc optabilius, quam a domibus, a familiis suis in longinquum evocari, non sine gravi & temporis & rei domesticæ dispendio; magnamq; anni partem hic in urbe otari, sub ostentu quidem Synodales confessus celebrandi, Ecclesiæq; res agendi; verum re ipsa, ut nihil agant, vel illa solum, quæ, si non inutilia, nequaquam tamen sunt Ecclesiæ necessaria? Hæc incommoda & esse maxima, nec vitari posse, si qui ad Synodos legati sunt, eo frequentes confluant: quod si confessus non fuerint frequentes, nec æquum esse, ut quæ gravioris sint momenti, a paucis tractentur; nec si quid definierint, apud ipsum Clerum, nedum apud populum, ponderis quicquam habiturum; præsertim cum illi pauci in eandem omnes sententiam non ierint, quod in rebus aliquantum arduis frustra speremus: frequentium vero confessorum quænam sunt utilitates, quibus certa eorum incommoda pensari possint?

Hæc fere sunt quæ contra omnes omnino Synodos in hodierno Ecclesiæ statu afferri solent; atq; hæc quidem afferuntur non modo ab hominibus qui sunt alieniore in Clerum animo, sed ab iis etiam, quos nec inensos, nec iniquos, nec rerum imperitos dixeris.

Nec sane speciosa hæc esse negaverim; confessus aut frequentes esse oportere, aut nullos, id vero æquum esse nemo non concesserit. Quin & eum Ecclesiæ statum esse, ut pleraq; quæ alicujus sunt momenti, jam occupata sint,



& constituta; id quoque, si contendatur, non magnopere repugnaverim; sed nec dederim nihil superesse, in quo Ecclesiastica utiliter concilia operam suam collocent; nec tanta & tam gravia esse incommoda, quæ ex conventibus hisce necessario enascantur. Quod enim ad prius attinet, nullane sunt rerum capita, quæ a Synodo in Ecclesiæ aut reipublicæ commodum tractari queant? Certe, si via possit aliqua iniri componendi dissidia quibus jam nimium diu laboramus; si ratio conciliationis aliqua excogitari cum iis, qui a nobis discessus fecerunt; si quicquam fieri possit, quo canonibus sua vis, suus honos reddatur; quo mali mores feliciter corrigantur; quo offensionum causæ ex Ecclesia tollantur; quo jurisdictionis Ecclesiasticæ vitia reformentur; si quid, quo meliores literæ, sacræ præsertim, instaurari possint; si quid denique, quo juventus rectius instituatur; si quidvis horum per Synodorum consensus obtinere liceret, summo certe publico bono conventuras, infensissimi quique, nedum æquorum æstimatores, necesse est concedant.

Quod vero attinet ad gravissima illa quæ memorantur incommoda; sunt sane gravia, eoq; graviora quo frequentiora; frequentiora vero nostris hisce sunt temporibus, quam olim; cum nunc annua sint, olim vero non nisi interpositis intervallis satis longis redierint; & ut Synodorum tempora frequentius redeunt, ita quo augeatur malum, diutius durant, per magnam scilicet anni cuiusque partem; ita jam *redat labor actus in orbem improbus*. Nisi igitur Clero non convenire modo detur, sed & de rebus gravioribus tractare, unde pietati, moribus, literis, Ecclesiæ paci, aut tranquillitati reipublicæ melius consulatur, vix dubitari possit, quin homines otii, quietis amantes, malint religioni, literis, rebus domesticis vacare, gregibus sibi commissis in pietate bonisq; moribus erudiendis invigilare, quidvis denique domi agere, quam sedibus suis quasi exulare, ut nihil agant. Sin agere concedatur quod Ecclesiæ, quod reipublicæ sit utile, hæc & graviora



graviora quæque incommoda libenter devorabunt. Sunt quidem pertenui fortuna Cleri pars longe maxima, rei; adeo familiaris cura merito sollicitos habet, nec facile pati possunt quæ ferunt Synodi dispendia: quibus vero vel sua dignitas, vel Cleri suffragia, hoc quicquid est oneris imponunt, ii fere sunt quibus lautior res est, non quod optimus quisque sit in re lautissima, aut quod ne ii quidem quibus benignior fors fuerit, nullum inde sentiant incommodum.

Sed quorsum hæc? quamobrem prolixè memorem, quæ ultro citroque in hac causa jactari solent? ut videatis scilicet, quo in loco res nostræ sunt, quantaque animi contentione opus est, ne nostra culpa novum pondus majorque vis eorum accedat argumentis, qui adeo Synodis infensi sunt, ut omnino nullas celebrari velint. Si enim non sine quadam rationis specie disputetur, utiles necne sint Synodales conventus etiam tum, cum legati ad eos sunt quales oportuit, pii, prudentes, moderati, veritatis pariter ac pacis studiosi, in rempublicam, in Regem bene animati; qualis demum fuerit bonorum omnium de Synodorum utilitate sententia, si fuerimus quales, qui sunt ex adverso, criminationibus suis nos videri volunt? Si dissidia turbasque foveamus, si studiis partium acti, aut proprii quæstus vel honoris gratia, publicam pacem perturbemus; si nobis potestatem arrogemus, qualis nec cum libertate Christiana, nec cum salute reipublicæ, magistratusque summi juribus stare poterit; si a regni legibus immunitatem Ecclesiæ, id est, nobismet ipsis sub Ecclesiæ nomine, vindicemus; si denique conculcatis sanctissimis juramentis fidem Regiæ majestati datam nefarie violemus; omnes qui religioni, qui patriæ, qui Regi bene volunt, unanimes ceasabunt ipsum non tantum pro jure suo, quod possit, sed etiam bene & prudenter, quod debeat agere, si Synodales conventus vel penitus intermitteri, vel in aliud tempus differri jubeat, cum major spes affulserit notæ melioris homines conventuros, eosque

que fines obtineri posse, qui soli digni sunt propter quos conveniant.

Quid igitur? egone hujus Synodi confessibus differendis aut intermittendis author sim? Minime vero; hæc alterius fori quæstio est. Ego quidem, cum videam quales quantiq; viri mihi jam ob oculos versantur; cum videam quo sub Præside confessus suos habituri sint, quo nemo literis ornatior, virtutibus instructior, prudentia solertior; nemo in Ecclesiam, in rempublicam, in regem animo benevolo magis & propenso est; ex hujus Synodi consiliis nihil non faustum sperari posse, si in commune consulere concessum sit, habeo mihi persuasissimum: atque adeo, si Regiæ majestati aliter visum fuerit, non id in causa esse, quod sinistram aliquam de vobis vestroque erga ipsum obsequio sententiam foveat; sed quod tempora perturbatiora sint, quam quibus res graves arduæq; commode tractari queant; quodq; arbitretur eos qui in ipsum bene animati sunt, ubivis locorum operam suam utilius collocare posse, in tanto animorum divortio, cumque præsens reipublicæ periculum omnium oculos ad se trahat, quam si hic distineantur in levioris tantum momenti rebus tractandis occupati. Quicquid vero Regiæ Majestati consultius visum fuerit, meminerimus nostrum esse, in utrumque paratos agere, quod bonos viros probosque cives deceat; Deo Regique quæ sua sunt reddere; religionem quæ a Deo est, doctrina tueri, moribus ornare; regem omni observantia colere, honore afficere, amore prosequi, jura ejus omnia, præcipue autem suprematum defendere, vindicare; preces pro eo ardentissimas ad Deum fundere, *vitam orantes illi prolixam, imperium securum, domum tutam, exercitus fortes, senatum fidelem, populum probum, & quæcunq; hominis & Regis vota sunt*: in omnibus denique quæ nostri sunt officii, populo præire, & diligentissime prospicere, ne vel Ecclesiæ vel reipublicæ tranquillitas, nostra aliqua culpa in discrimen adducatur.

Si tales nos dederimus, dabimus autem si Dei gloria; si amor patriæ, si propriæ existimationis cura quicquam tangit, non ii modo qui nobis bene volunt, gratulabuntur omnem adversariis calumniandi ansam ereptam; sed ab illis ipsis etiam laudem invitis extorquebimus. Sin ita beatis esse non liceat, bonis certe æquisque omnibus nos probabimus; summi regni ordines, qui tutelæ nostræ nunquam defuerunt, impensius nobis favebunt; Regiæ denique clientelæ his si modis nos commendabimus, nihil est quod ab ipso non speremus; Ecclesiam quam sancte recepit conservandam, lubens & ex animo tueri perget. Postremo, si hisce, uti par est, officiis sedulo fungamur, Deum ipsum, in cuius manu sunt corda Regum, quique animos populorum quocunq; velit pro arbitrio flectit, nobis demerebimur, ut votis nostris benigne annuat, ut Ecclesiam hanc laudem in terra ponat, ut ejus ministros & antistites numine suo protegat, & a malo liberet, ille *Rex regum, ille solus potens, cujus unius est regnum, & potentia, & gloria, in secula seculorum Amen.*

F I N I S



[ 23 ]

*Books lately printed for Jonah Bowyer at  
the Hole in St. Paul's Church-yard.*

**S**cripture vindicated from the Misinterpretations of the  
Lord Bishop of Bangor, in his Answer to the Dean of  
Worcester's Visitation Sermon concerning Church Authority.  
By Francis Hare, D. D. Dean of Worcester, and Chaplain in  
Ordinary to his Majesty.

Spicilegium SS. Patrum ut & Hæreticorum seculi post Chris-  
tum natum. I. II. & III. quorum vel integra monumenta,  
vel fragmenta, partim ex aliorum Patrum libris jam impres-  
sis collegit, & cum codicibus Manuscriptis contulit, partim  
ex MSS. primum edidit, ac singula tam Præfatione, quam  
Notis subjunctis illustravit Joannis Ernestus Græbius. To-  
mus 2. Editio altera, priori auctior & emendatior. Oxo-  
niæ e Theatro Sheldoniano. Impensis J. Bowyer Bibliop.  
Londinens. Price 10s.

*The Second Edition.*

Prælectiones Poeticæ in Schola Naturalis Philosophiæ Oxon.  
habita. Auctore Josepho Trapp, A. M. Coll. Wadh. Socio,  
& prælectore publico Lectura Poetica; a Viro insignissimo  
D. Henerico Birkhead, L. L. D. Coll. Omnium Animarum  
olim Socio; in celeberrima Universitate Oxoniensi super-  
fundate. Editio secunda.